

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra Et liv genoplevet i erindringen, Bind I 1812-42

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "Et liv genoplevet i erindringen", i Heiberg, Johanne Luise: *Et liv genoplevet i erindringen*, udg. af Niels Birger Wamberg , Gyldendal, 1973-74., s. 161. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-heibfr01-shoot-idm139849788966224/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Et liv genoplevet i erindringen

istedet, der hjalp mig udover al den sentimentalitet, som min sunde natur ingen smag fandt i. Mange gjorde nu deraf den slutning, at jeg af naturen måtte være kold, eftersom jeg kunne modstå alle disse bestræbelser for at vække følelser hos mig, som, hvis de var blevet vakte, verden ville været hurtig til at fordømme uden barmhjertighed. Mange latterlige scener dukkede i dette øjeblik op i min erindring. Jeg mindes en ældre, meget højtstående mand, grev R., der ofte besøgte os, især på den tid, hvor han troede at træffe mig ene og i en komisk grad ulejlignede sig for at vinde min gunst. En dag, da han havde præsideret ved en festlig lejlighed, holdt hans pragtfulde ekvipage udenfor min dør. Han trådte ind til mig pyntet på det skønneste med hvide silkestrømper, sko, knæbenklæder og med brystet fuldt af alle de ordener, som et bryst kan bære; det var tydeligt, at han havde håbet, dette syn skulle gøre indtryk på mit unge hjerte. Han satte sig hos mig i sofaen og antog en så kælen tone, at jeg uvilkårligt rykkede mig længere og længere fra ham. Hans rørende tale blev mødt fra min side med ironi og kulde – den bitreste medicin mod al kærlighed. Da han derfor tilsidst mismodigt brød op og forlod min stue og lukkede døren efter sig, støttede jeg mig skoggerleende til dørstolpen over denne hele komiske scene, hvori samme herre med sin pynt og sin kur havde spillet en så naragtig rolle. I min latter blandede sig dog også en indignation over de tanker, som denne herre havde povet at nære om mig, og kun hans ydmygende bortgang og hans nederlag trøstede mig over disse tanker, som jeg håbede, efter dette optrin, havde taget en anden retning mig angående.

Man vil måske udbryde efter at have læst dette: Ja, der ser man, hvilke fristelser et fruentimmer er udsat for i denne stilling! Hertil vil jeg svare: Hvilket fruentimmer, især i de højere klasser, møder ikke lignende fristelser? Og slige uværdige angreb er dog i grunden ingen fristelser undtagen for den, der i hvilket som helst forhold, hvori hun var stillet i livet, ville få lejlighed til at bukke under, ifald ikke en højere moralsk kraft holdt hende oppe. Nej, der gives andre for personligheden dræbende fristelser i udøvelsen af en virksomhed ved teatret, fristelser af en så sjælelig natur, at man må gysse tilbage for dem.]

Året efter »Den stumme«s opførelse på vort teater, sendte direk-